

Helsingin yliopisto - Helsingfors universitet - University of Helsinki ID 2003-2167

Tiedekunta-Fakultet-Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Laitos-Institution-Department Kansantaloustieteen laitos	
Tekijä-Författare-Author Paavola, Annika			
Työn nimi-Arbetets titel-Title Kansallinen finanssipolitiikka ja rahaliitto: pitäisikö finanssipolitiikkaa rajoittaa?			
Oppiaine-Läroämne-Subject Kansantaloustiede			
Työn laji-Arbetets art-Level Pro gradu		Aika-Datum-Month and year 2003-05-05	Sivumäärä-Sidantal-Number of pages 66, liitteet 17 s.
<p>Tiivistelmä-Referat-Abstract</p> <p>Työssä tarkastellaan kansallista finanssipolitiikkaa rahaliitossa yleisesti ja tutkitaan finanssipolitiikan rajoittamisen tarpeellisuutta eri lähtökohdista. Tarkastelussa keskitytään kolmeen toisiaan täydentävään rahaliittomalliin ja tulkitaan näiden tuloksia lähinnä EMUn talouspoliittisen järjestelmän näkökulmasta. Kolmannessa luvussa perehdytään Charin ja Kehoen (1998) kahden periodin malliin, jossa tutkitaan keskuspankin sitoutumisen merki-tyistä finanssipolitiikan rajoitteiden tarpeellisuudelle ja havaitaan, että finanssipolitiikan rajoittaminen on tarpeen vain, jos keskuspankki ei kykene sitoutumaan ennalta ilmoittamaansa politiikkaan. Raha- ja finanssipolitiikalle asetettujen yhteisten tavoitteiden merkitykseen perehdytään Dixitin ja Lambertinin (2002 ja 2001b) rahaliitto-mallin tarkastelussa luvussa neljä. Mallin mukaan talouden parhaaseen mahdolliseen tasapainoon päästäisiin asettamalla raha- ja finanssipolitiikalle yhteiset tuotanto- ja inflaatiotavoitteet. Tämä edellyttää raha- ja finanssi-politiikan päätöksentekijöiden välistä yhteistyötä ja finanssipolitiikan koordinoitua siten, että kunkin jäsenmaan finanssipoliittiset päätökset todella tähtäävät yhteisten tavoitteiden saavuttamiseen. Mallin heikkous on kuitenkin se, ettei se ota huomioon jäsenmaiden velkaantumista, vaikka jäsenvaltioiden yhteenlasketulla julkisen velan määrällä on todettu olevan vaikutus rahaliiton yhteiseen inflaatiotasoon. Lopuksi viidennessä luvussa tutkitaan rahaliiton muodostamisen ja sen kasvun hyvinvointivaikutuksia Beetsman ja Bovenbergin (1998) mallin avulla. Mallin mukaan rahaliiton luominen voi kasvattaa hyvinvointia inflaatiota ja julkisia menoja laskemalla sekä tuotantoa kohottamalla. Teorian mukaan rahaliitosta saatavat hyödyt kasvavat jäsenmaiden määrän lisääntyessä, koska yksittäisten jäsenmaiden mahdollisuudet vaikuttaa rahaliiton yhteiseen inflaatioon vähenevät, ja tällöin myös rajoitteiden merkitys vähenisi. Mallin ongelmana kuitenkin on, että se olettaa kaikkien rahaliiton jäsenvaltioiden olevan identtisiä eli myös samankokoisia. Euroopan talous- ja rahaliiton jäsenmaat ovat kuitenkin hyvin erilaisia sekä talouden rakenteiltaan että kooltaan. Suurten maiden finanssipoliittisilla päätöksillä onkin todellisuudessa pieniä maita suurempi vaikutus koko rahaliiton talouteen.</p> <p>Esiteltyjen teorioiden perusteella keskeisimmäksi kysymykseksi finanssipoliittisia rajoituksia asettaessa muodostuu kuitenkin yhteisen keskuspankin rahapolitiikan uskottavuus. Jotta rajoitteista voitaisiin luopua, olisi us-kottavuutta lisättävä muilla keinoin. Malleissa korostuu myös yhteistyö raha- ja finanssipolitiikan suunnittelussa vaihtoehtona tiukoille rajoitteille. Rahaliitossa, jossa rahapolitiikka on keskitetty yhteiselle keskuspankille ja finanssipolitiikka hajautettu jäsenvaltioiden hallitusten päätettäväksi, tilanne on monimutkainen. Toivottavaa tietenkin olisi, että yhteisen edun ajaminen saisi jäsenmaiden inflaatio- ja tuotantotavoitteet yhtenemään. Nykyisellään ei siis voida ajatella täydellistä luopumista kasvu- ja vakaussopimuksen kaltaisista rajoitteista. Perusteet rajoitusten muuttamiselle vastaamaan paremmin yksittäisten maiden erityispiirteitä ja taloudellisia painoarvoja ovat kuitenkin olemassa.</p>			
Avainsanat-Nyckelord-Keywords rahaliitto finanssipolitiikka rahapolitiikka			
Säilytyspaikka-Förvaringsställe-Where deposited			
Muita tietoja-Övriga uppgifter-Additional information			